



Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2020. gada 16. decembrī*

Eiropas Savienības preču zīme – Iebildumu process – Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “Canoleum” reģistrācijas pieteikums – Agrāka starptautiska vārdiska preču zīme “MARMOLEUM” – Relatīvs atteikuma pamats – Dokumenta, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, novēlota iesniegšana – Apelācijas sūdzības nepieņemamība apelācijas padomē – Pieteikums par *restitutio in integrum* – Prasītāju pārstāvošā advokāta pēkšņa slimība – Rūpības pienākums – Advokāta oficiālā paziņojuma pierādījuma spēks

Lietā T-3/20

Forbo Financial Services AG, Bāra [*Baar*] (Šveice), ko pārstāv *S. Fröhlich*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (EUIPO), ko pārstāv *M. Fischer*, pārstāvis,

atbildētājs,

otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece –

Windmüller GmbH, Augustdorfa [*Augustdorf*] (Vācija),

par prasību par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2019. gada 9. oktobra lēmumu lietā R 773/2019-2 attiecībā uz iebildumu procesu starp *Forbo Financial Services* un *Windmüller*,

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. M. Kolinss [*A. M. Collins*] (referents), tiesneši Z. Čehi [*Z. Csehi*] un G. de Bāre [*G. De Baere*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 3. janvārī,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 10. martā,

ņemot vērā, ka triju nedēļu laikā pēc paziņojuma par tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanu izsniegšanas neviens lietas dalībnieks nav iesniedzis pieteikumu par tiesas sēdes noturēšanu, un saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 106. panta 3. punktu nolemjot prasību izlemt bez tiesvedības mutvārdu daļas,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 2017. gada 17. maijā *Windmöller Flooring Products WFP GmbH*, kas ir *Windmöller GmbH* – procesa Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas padomē otras dalībnieces – tiesību priekštece, iesniedza *EUIPO* Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.)).
- 2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums “Canoleum”.
- 3 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta reģistrācija, ietilpst 19. un 27. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.
- 4 Preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts 2017. gada 30. jūnija *Bulletin des marques de l'Union européenne* [*Eiropas Savienības Preču Zīmju Biļetenā*] Nr. 2017/122.
- 5 2017. gada 27. septembrī prasītāja – *Forbo Financial Services AG* –, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 41. pantu (tagad – Regulas 2017/1001 46. pants), iesniedza iebildumus pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju attiecībā uz precēm, kas minētas iepriekš 3. punktā.
- 6 Iebildumi bija balstīti uz vārdiskas preču zīmes “MARMOLEUM” starptautisko reģistrāciju, kas 1997. gada 11. septembrī ir reģistrēta ar numuru 683531 un ko attiecina uz Eiropas Savienību un virkni Savienības dalībvalstu, attiecībā uz precēm, kuras ietilpst 19. un 27. klasē.
- 7 Iebildumi tika pamatoti ar Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā (tagad – Regulas 2017/1001 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts) paredzēto pamatu.
- 8 Ar 2019. gada 12. februāra lēmumu, kas paziņots tajā pašā datumā, Iebildumu nodaļa noraidīja iebildumus būtībā tādēļ, ka no konkrētās sabiedrības daļas viedokļa starp konfliktējošajām preču zīmēm nepastāvēja sajaukšanas iespēja Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts izpratnē.
- 9 2019. gada 9. aprīlī prasītāja saskaņā ar Regulas 2017/1001 66.–71. pantu iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas lēmumu.
- 10 Tomēr prasītāja dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, iesniedza tikai 2019. gada 26. jūnijā, kas ir pēc Regulas 2017/1001 68. panta 1. punkta pēdējā teikumā paredzētā termiņa, kurš beidzās 2019. gada 12. jūnijā. Šim dokumentam tā pievienoja pieteikumu par *restitutio in integrum* atbilstoši minētās regulas 104. pantam, kurā tā būtībā norādīja, ka advokāts, kas procesā *EUIPO* (turpmāk tekstā – “sākotnējais advokāts”) bija atbildīgs par prasītājas lietu, nav varējis noteiktajā termiņā iesniegt minēto dokumentu smagas slimības dēļ, ar kuru viņš bija negaidīti saslimis. Lai pamatotu šo apgalvojumu, tā iesniedza divus oficiālus paziņojumus: vienu, ko bija sniedzis advokāts, un otru, ko bija sniegusi pēdējā minētā advokāta laulātā.

- 11 Ar 2019. gada 9. oktobra lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) EUIPO Apelācijas otrā padome atzina pieteikumu par *restitutio in integrum* par pieņemamu, bet noraidīja to kā nepamatotu. Tā būtībā uzskatīja, ka sākotnējais advokāts “[nebija] pietiekami pierādījis, ka viņš bija ievērojis apstākļiem atbilstošo rūpību” (apstrīdētā lēmuma 16. punkts).
- 12 Konkrētāk – pirmkārt, pēc tam, kad Apelācijas padome atzina, ka izņēmuma gadījumos pēkšņa saslimšana varētu būt neparedzēts iemesls, kas var attaisnot *restitutio in integrum* (apstrīdētā lēmuma 18. pants), tā uzskatīja, ka sākotnējais advokāts nav iesniedzis pietiekamus pierādījumus savam apgalvojumam, jo viņa, kā arī viņa laulātās oficiālajam paziņojumam ir vienīgi ierobežots pierādījuma spēks (apstrīdētā lēmuma 19. punkts). Precīzāk tā viņam pārmeta, ka viņš nav iesniedzis medicīnisku izziņu (apstrīdētā lēmuma 19. un 20. punkts). Šajā ziņā tā norādīja, ka pēkšņa saslimšana var būt neparedzams iemesls tikai tad, ja tā ir tik smaga, ka ieinteresētā persona nevar veikt tādus vajadzīgos pasākumus, lai ievērotu termiņu, piemēram, paziņot attiecīgā advokātu biroja kolēģim. Šādā gadījumā “būtu [bijis] jāpieņem, ka principā ir [...] nepieciešama medicīniska aprūpe” (apstrīdētā lēmuma 20. punkts).
- 13 Otrkārt, Apelācijas padome sākotnējam advokātam pārmeta, ka tas nav iesniedzis pietiekamu pierādījumu, “ka viņam pat nebija iespējas palūgt savai laulātajai piezvanīt kādam [attiecīgā advokātu biroja kolēģim] un uzdot tam parakstīt un nosūtīt dokumentu, kurā ir izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums” (apstrīdētā lēmuma 21. punkts).
- 14 Treškārt, Apelācijas padome norādīja, ka nav pietiekamu pierādījumu, ka 2019. gada 12. jūnijā neviens no sākotnējā advokāta kolēģiem, kas būtu varējis viņa vietā parakstīt un nosūtīt dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, nav bijis attiecīgā advokātu biroja telpās (apstrīdētā lēmuma 22. punkts).
- 15 Ceturtkārt, Apelācijas padome uzskatīja, ka nav pietiekami pierādīts, ka 2019. gada 12. jūnijā dokuments, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, jau bija pabeigts un prasītāja to bija apstiprinājusi, un ka līdz ar to norādītā saslimšana patiešām bija termiņa pārsniegšanas iemesls (apstrīdētā lēmuma 23.–25. punkts).
- 16 Līdz ar to Apelācijas padome noraidīja apelācijas sūdzību kā nepieņemamu, pamatojoties uz Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2018/625 (2018. gada 5. marts), ar ko papildina Regulu (ES) 2017/1001 un atceļ Deleģēto Regulu (ES) 2017/1430 (OV 2018, L 104, 1. lpp.), 23. panta 1. punkta d) apakšpunktu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 17 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 18 EUIPO prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - noraidīt prasību;
 - piespriest prasītajai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 19 Prasītāja izvirza vienu vienīgu pamatu, kas attiecas uz Regulas 2017/1001 104. panta, lasot to kopsakarā ar šīs pašas regulas 97. panta 1. punkta f) apakšpunktu, pārkāpumu.
- 20 Prasītāja būtībā apgalvo, ka sākotnējam advokātam nebija iespējams iesniegt dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, noteiktajā termiņā smagas slimības dēļ, kura saistīta ar akūtas saindēšanās ar pārtiku simptomiem un ar kuru viņš saslima neparedzami, lai gan viņš bija ievērojis apstākļiem atbilstošo rūpību. Tā apgalvo, ka pierādījumi, ko tā iesniegusi šajā lietā, ir pietiekami, lai pamatotu *restitutio in integrum* piešķiršanu prasītājam, un uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padome ir piemērojusi pārāk stingrus kritērijus attiecībā uz pierādījumiem par atbilstošajiem faktiem. It īpaši prasītāja iebilst, ka Apelācijas padome nav pietiekami ņēmusi vērā lietas apstākļus un “paušāli” noraidījusi tās iesniegtos oficiālos paziņojumus.
- 21 Pirmām kārtām, prasītāja izklāsta vairākus argumentus, lai pierādītu, ka sākotnējais advokāts bija ievērojis apstākļiem atbilstošo rūpību.
- 22 Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja norāda, ka sākotnējais advokāts ir specializējies preču zīmju tiesībās un tam ir vairāk nekā 20 gadu profesionālā pieredze. Tā norāda arī, ka advokāta birojā, kurā viņš strādā, ir pietiekami uzticama termiņu kontroles un pārraudzības sistēma. Tā detalizēti izklāsta dažādas procedūras un pasākumus, kuri šajā ziņā bija ieviesti.
- 23 Otrkārt, prasītāja, atsaucoties uz sākotnējā advokāta un viņa laulātās oficiālajiem paziņojumiem, apraksta apstākļus, kas esot bijuši pamatā dokumenta, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, iesniegšanas termiņa pārsniegšanai. Tā norāda, ka šis termiņš, kurš beidzās 2019. gada 12. jūnija pusnaktī, bija atbilstoši ierakstīts elektroniskajā un ar roku rakstītajā kalendārā, ko attiecīgais advokātu birojs izmantoja termiņa pārvaldīšanai, un ka šis dokuments bija pabeigts, tas bija nodots prasītāju pārstāvošajiem advokātiem Šveicē un prasītāja pati to bija apstiprinājusi pat pirms šī datuma. Tā norāda, ka vienīgie aplūkotā biroja Preču zīmju tiesību nodaļas locekļi, kuri tobrīd bija uz vietas, bija sākotnējais advokāts un par preču zīmju lietām atbildīgā darbiniece, jo pārējie šajā nodaļā praktizējošie advokāti bija atvaļinājumā vai arī tiem bija profesionālas tikšanās ārpus biroja. No rīta sākotnējais advokāts lūdza šai darbiniecei sagatavot dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, pievienojot tam pielikumus un to sarakstu un nodot to viņam parakstīšanai. Tūlīt pēc tam viņš piedalījās vairākās telefonkonferencēs un pēc tam samērā vēlu pusdienoja netālu no minētā biroja esošā restorānā. Kad pēc darba dienas viņš gatavojās atstāt šo biroju, aptuveni plkst. 17.00 minētā darbiniece sākotnējam advokātam esot jautājusi par šo dokumentu, un viņš tad esot viņai norādījis, ka to parakstīšot un pats nosūtīšot EUIPO. Ap plkst. 18.30 sākotnējais advokāts esot pēkšņi saslimis, kas viņam esot liedzis parakstīt minēto dokumentu un nosūtīt to EUIPO, kā arī viņa simptomu smaguma dēļ vispār padomāt par to, lai šie uzdevumi tiktu uzticēti kādai trešai personai. Nākamajā dienā, proti, 2019. gada 13. jūnijā, viņš esot apliecinājis, ka nav nosūtījis EUIPO dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums.
- 24 Otrām kārtām, runājot par pierādījumiem, kuru mērķis ir pierādīt iepriekš 23. punktā izklāstītos apstākļus, prasītāja iebilst, ka Apelācijas padome ir “paušāli” noraidījusi abus tās iesniegtos oficiālos paziņojumus, proti, neveicot pietiekami visaptverošu to satura vērtējumu, nepaužot nekādas apsvērumus par to, cik lielā mērā minētais saturs ir detalizēts, pārliecinošs un vispārēji uzticams, un pietiekami neņemot vērā šīs lietas apstākļus. Turklāt tā apgalvo, ka nebija neviena cita pierādījuma, kas varētu apliecināt oficiālo paziņojumu saturu un kas izskatāmajā lietā varētu būt ticis saprātīgi pieprasīts. Tā norāda, konkrētāk, ka medicīnisko apstiprinājumu nebija iespējams iesniegt, jo sākotnējais advokāts brīdī, kad pēkšņi parādījās slimība, esošo simptomu dēļ nespēja konsultēties ar ārstu. Tās ieskatā, šādu apliecinājumu nebija iespējams iegūt arī nākamajā dienā, jo neviens ārsts nebūtu varējis apliecināt iepriekšējā vakarā pārciesto slimību. Tā piebilst, ka, minētā advokāta ieskatā, nebija nekādas nepieciešamības vērsties pie ārsta nākamajā dienā, jo slimības simptomi jau bija kļuvuši vājāki.

- 25 Runājot par oficiālo paziņojumu, kuru izdevusi sākotnējā advokāta laulātā, prasītāja apstrīd Apelācijas padomes apgalvojumu – kas ietverts apstrīdētā lēmuma 19. punktā –, ka tam esot vienīgi ierobežots pierādījuma spēks, jo minētā laulātā neesot “neitrāla trešā persona”. Viņa apgalvo, ka nevar uzskatīt, ka laulātajai automātiski būtu personīga interese jautājumos, kas saistīti ar viņas laulātā profesionālo dzīvi, un uzsver, ka attiecīgais paziņojums ir oficiāls paziņojums Regulas 2017/1001 97. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 26 Prasītāja apstrīd arī to, ka slimība var būt izņēmuma apstāklis, kas var būt pamats *restitutio in integrum* vienīgi tad, ja tās ārstēšanai ir nepieciešama medicīniska aprūpe. Proti, tās ieskatā, nepieciešamība pēc medicīniskas aprūpes nav pilnīgi objektīvs apstāklis, kura pierādījumu var viegli iesniegt. Dažādu iemeslu dēļ, piemēram, augsta sāpju izturība vai bailes no medicīniskām iestādēm, dažas personas pat ar smagiem simptomiem nevērsīsoties pie ārsta.
- 27 Atbildot uz Apelācijas padomes konstatējumu, saskaņā ar kuru sākotnējais advokāts nav iesniedzis pietiekamu pierādījumu, ka viņam pat nebija iespējams lūgt savai laulātajai piezvanīt kādam no attiecīgā advokātu biroja kolēģiem, lai uzdotu viņa vietā parakstīt un nosūtīt dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, prasītāja norāda, ka šādu pierādījumu ir iespējams sniegt vienīgi ar tādiem oficiāliem paziņojumiem, kādi ir iesniegti izskatāmajā lietā.
- 28 Turklāt prasītāja uzskata, ka jautājums par to, vai brīdī, kad notika sākotnējā advokāta saslimšana, bija pieejami attiecīgā advokātu biroja kolēģi, lai viņa vietā parakstītu un nosūtītu dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, ir “tīri hipotētisks” un tam nav nozīmes. Proti, tā apgalvo, ka minētā advokāta fiziskā stāvokļa dēļ viņš nekādi nespēja nevienu informēt.
- 29 Visbeidzot prasītāja iebilst pret Apelācijas padomes apgalvojumu, saskaņā ar kuru nav pietiekami pierādīts, ka sākotnējā advokāta slimība patiešām ir bijusi termiņa pārsniegšanas iemesls. Tā norāda – pretēji tam, ko liek saprast Apelācijas padome –, ka dokuments, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, jau bija pabeigts un tas bija vienīgi jāparaksta. Tā uzskata, ka nav neviena iemesla šaubīties par minētā advokāta oficiālā paziņojuma saturu šajā ziņā, un norāda, ka nevar tikt prasīts, kā to apstrīdētā lēmuma 25. punktā dara Apelācijas padome, lai tā iesniegtu elektroniskā pasta vēstules starp pēdējo minēto un prasītāju pārstāvošajiem advokātiem Šveicē, jo runa ir par konfidencialu saraksti starp advokātiem. Katrā ziņā saslimšanas brīdī, plkst. 18.30, sākotnējam advokātam vēl bija gandrīz sešas stundas pirms termiņa beigām, kura laikā šo dokumentu varētu izstrādāt un nosūtīt. Pakārtoti, prasītāja prasības pieteikuma pielikumā pievieno elektroniskā pasta vēstuli apmaiņu starp attiecīgo advokātu biroju un prasītāju pārstāvošajiem advokātiem Šveicē, no kā izriet, ka pēdējie minētie dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, ir apstiprinājuši 2019. gada 3. jūnijā.
- 30 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka pārējie *restitutio in integrum* nosacījumi ir izpildīti. Šajā ziņā tā norāda, pirmām kārtām, ka dokumenta, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, iesniegšanas termiņš ir termiņš, kura laikā var notikt *restitutio in integrum*. Tā precizē – tā kā tas netika piešķirts, termiņa šī dokumenta iesniegšanai pārsniegšanas tiešas sekas bija tiesību zaudēšana iesniegt apelācijas sūdzību, kura saskaņā ar Deleģētās regulas 2018/625 23. panta 1. punkta d) apakšpunktu tika noraidīta kā nepieņemama. Otrām kārtām, tā apgalvo, ka saskaņā ar Regulas 2017/1001 104. panta 2. punktu pieteikums par *restitutio in integrum* tika iesniegts rakstveidā divu mēnešu laikā no brīža, kad tika novērsts cēlonis attiecībā uz neiekļaušanos termiņā, ko veidoja 2019. gada 13. jūnijā konstatētā minētā dokumenta neiesniegšana. Neveiktā darbība, šajā gadījumā – dokumenta, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, iesniegšana, tika veikta šajā pašā termiņā. Trešām kārtām, tā norāda, ka pieteikums par *restitutio in integrum* bija pamatots un *restitutio in integrum* nodeva tika samaksāta ar tiešā debeta pilnvarojumu 2019. gada 25. jūnijā, ko EUIPO no kurjera saņēma 2019. gada 26. jūnijā. Ceturtām kārtām, tā apgalvo, ka Regulas 2017/1001 104. panta 5. punktā paredzētie izslēgšanas pamati šajā lietā nav piemērojami.

- 31 EUIPO apstrīd prasītājas argumentus. Tas apgalvo, ka Apelācijas padome, nepieļaujot tiesību kļūdu, ir noraidījusi pieteikumu par *restitutio in integrum* un līdz ar to atzinusi apelācijas sūdzību par nepieņemamu.
- 32 EUIPO norāda, ka pēkšņa slimība tikai izņēmuma kārtā var būt neparedzams gadījums, kas var pamatot *restitutio in integrum*, jo uzņēmumam parasti ir jāorganizējas tādējādi, lai paredzētu aizvietošanas risinājumu slimības gadījumā. Tas apgalvo, ka šādā gadījumā apstākļi, kuri izraisīja termiņa nokavējumu, ir jāizklāsta īpaši rūpīgi un ir neapstrīdami jāpierāda. Taču izskatāmajā lietā prasītāja esot vienīgi iesniegusi divus oficiālus paziņojumus, no kuriem vienu turklāt ir sniegusi attiecīgā persona, bet otru – viņa laulātā.
- 33 EUIPO nepiekrīt, ka Apelācijas padome ir paušāli noraidījusi sākotnējā advokāta oficiālo paziņojumu vai principā apšaubījusi tā ticamību. Tā esot vienīgi norādījusi, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ņemot vērā paša autora acīmredzamo ieinteresētību pieteikuma par *restitutio in integrum* apmierināšanā, viņa paziņojuma pierādījuma spēks varēja būt vienīgi ierobežots un tāpēc to vajadzēja apstiprināt ar papildu pierādījumiem. Tas tā esot arī attiecībā uz šī advokāta laulātās oficiālo paziņojumu, kura acīmredzami neesot neitrāla trešā persona.
- 34 EUIPO uzskata, ka būtu bijis viegli iesniegt šādus papildus pierādījumus.
- 35 Tādējādi prasītāja būtu varējusi iesniegt medicīnisko izziņu. Ņemot vērā to simptomu aprakstu, kurus sākotnējais advokāts bija izjutis, viņam acīmredzami esot drīzāk bijis nekavējoties jādodas pēc neatliekamās medicīniskās palīdzības, nevis, kā tas bija norādīts viņa oficiālajā paziņojumā, "ar lielu piepūli jāatgriežas mājās ar taksometru". EUIPO atzīst, ka minētais advokāts varēja neizmantojot medicīnisko palīdzību, bet uzskata, ka tad viņam bija jāiesniedz pierādījumi ar tādu pierādījuma spēku, kas ir salīdzināms ar medicīniskas izziņas pierādījuma spēku, kuri objektīvi pierādītu apgalvotās slimības smagumu.
- 36 EUIPO, atgādinot apgalvoto simptomu smagumu, kā nereālu noraida prasītājas apgalvojumu, ka nākamajā dienā ārsts nebūtu varējis konstatēt sākotnējā advokāta norādīto slimību.
- 37 EUIPO arī norāda, ka sākotnējam advokātam būtu bijis viegli pierādīt savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru termiņa beigu dienas vakarā neviens advokāts, it īpaši neviens advokāts no attiecīgā advokātu biroja Preču zīmju tiesību nodaļas, vairs nebija minētajā birojā, iesniedzot apliecinājumu, kurā pēdējie minētie apstiprina, ka viņi patiešām tajā brīdī nebija uz vietas. EUIPO apstrīd, ka šis jautājums būtu tīri hipotētisks.
- 38 Tāpat, EUIPO ieskatā, procesā Apelācijas padomē būtu bijis viegli pierādīt apgalvojumu, ka dokuments, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, jau bija pabeigts un prasītāja vai to pārstāvošie advokāti Šveicē to jau bija apstiprinājuši, it īpaši, iesniedzot vēstuli apmaiņu starp sākotnējo advokātu un pēdējiem minētajiem advokātiem, attiecīgajā gadījumā padarot neredzamas konfidencialās teksta daļas. Apstākļi, ka vēstules, kuras pirmo reizi ir iesniegtas Vispārējā tiesā, šķiet, apliecina, ka prasītāja šo dokumentu ir apstiprinājusi 2019. gada 3. jūnijā, nemaina faktu, ka Apelācijas padomei nebija piekļuve šim pierādījumam.
- 39 EUIPO piebilst, ka, pat pieņemot, ka ir pietiekami pierādīti apstākļi, kas saistīti ar dokumenta, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, novēlotu iesniegšanu, kas ir apstākļi, uz kuriem atsaucas prasītāja, Apelācijas padomes pārmestais rūpības trūkums joprojām ir spēkā. Tas uzskata, ka termiņu kontroles sistēmai un pārraudzībai advokātu birojā ir jāņem vērā šādi starpgadījumi un ar organizatoriskiem pasākumiem institucionāli jānodrošina termiņu ievērošana. Izskatāmajā lietā institucionālā garantija vairs netika nodrošināta vēlākais brīdī, kad sākotnējais advokāts birojā termiņa beigu dienā bija viens pats.

- 40 Visbeidzot *EUIPO* uzskata, ka rūpības pienākumam pretrunā ir fakts, ka bez redzama iemesla tika novilcināta dokumenta, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, nosūtīšana pēc plkst. 18.30 termiņa beigu dienā, lai gan šis dokuments bija gatavs jau no rīta. Tas arī uzskata par pilnīgi neizskaidrojamu, ka šis dokuments netika iesniegts nākamajā dienā, bet tikai divas nedēļas pēc termiņa beigām.
- 41 Saskaņā ar Regulas 2017/1001 68. panta 1. punkta pēdējo teikumu četru mēnešu laikā pēc lēmuma, kas ir apelācijas sūdzības priekšmets, izziņošanas ir jāiesniedz rakstveida dokuments, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums. Saskaņā ar Deleģētās regulas 2018/625 23. panta 1. punkta d) apakšpunktu Apelācijas padome apelācijas sūdzību noraida kā nepieņemamu, ja šis dokuments nav iesniegts šajā termiņā.
- 42 Izskatāmajā lietā no lietas materiāliem izriet – un starp lietas dalībniekiem nav strīda par to –, ka Iebildumu nodaļa savu lēmumu pieņēma 2019. gada 12. februārī un ka pēc tam, kad 2019. gada 9. aprīlī prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību, dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, tā iesniedza tikai 2019. gada 26. jūnijā, proti, divas nedēļas pēc iepriekš 41. punktā minētā četru mēnešu termiņa beigām, kas bija 2019. gada 12. jūnija pusnaktī.
- 43 Regulas 2017/1001 104. pantā "*Restitutio in integrum*" ir noteikts:
- "1. Pieteikuma par [Eiropas Savienības] preču zīmi iesniedzējam vai tās īpašniekam, vai kādai pusei lietas izskatīšanas procesā Birojā, kura, neskatoties uz to, ka ir veikti visi nepieciešamie pasākumi atbilstoši apstākļiem, nav spējusi iekļauties Biroja noteiktajā termiņā, pēc tās lūguma atjauno tās tiesības, ja, attiecīgo termiņu neievērojot, atbilstoši šīs regulas noteikumiem rodas tiešas sekas, kas izraisa kādu tiesību vai atlīdzības iespējas zaudējumu.
2. Lūgumu iesniedz rakstveidā divu mēnešu laikā kopš brīža, kad ir novērsts cēlonis attiecībā uz neiekļaušanos termiņā. Šajā laikā veic nepaveikto darbību. Lūgums ir pieņemams tikai vienu gadu kopš neievērotā termiņa beigām. Ja netiek iesniegts pieteikums reģistrācijas pagarināšanai vai nav samaksāta reģistrācijas pagarināšanas nodeva, no viena gada laika perioda atskaita sešus mēnešus, kā paredzēts 53. panta 3. punkta trešajā teikumā.
3. Lūgumā norāda tā pamatojumu un izklāsta faktus, uz kuriem tas balstās. Lūgumu neuzskata par iesniegtu, kamēr nav samaksāta nodeva par tiesību atjaunošanu.
4. Par lūgumu lemj instance, kas ir kompetenta lemt par neveikto darbību.
5. Šo pantu nepiemēro termiņiem, kas minēti šā panta 2. punktā, 46. panta 1. un 3. punktā un 105. pantā."
- 44 No lietas materiāliem izriet – un starp lietas dalībniekiem nav strīda par to –, ka no iepriekš 43. punktā minētajiem nosacījumiem, lai varētu saņemt *restitutio in integrum*, vienīgais, kuru Apelācijas padome uzskatīja par izskatāmajā lietā neizpildītu, ir tas, kas saistīts ar faktu, ka lietas dalībniekam ir jāievēro apstākļiem atbilstošā rūpība.
- 45 Saskaņā ar Regulas 2017/1001 104. panta 1. punktu rūpības pienākums vispirms ir Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējam vai īpašniekam, vai jebkuram citam lietas dalībniekam procesā *EUIPO*. Tomēr, ja personas tiek pārstāvētas, rūpības pienākums pārstāvim ir tāds pats kā šīm personām. Proti, rīkojoties Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja vai īpašnieka, vai jebkura cita lietas dalībnieka procesā *EUIPO* vārdā vai uzdevumā, šīs darbības ir jāuzskata par tādām, ko veic šīs personas (skat. spriedumu, 2017. gada 5. aprīlis, *Renfe-Operadora/EUIPO* ("AVE"), T-367/15, nav publicēts, EU:T:2017:255, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 46 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru jēdziens “apstākļiem atbilstošā rūpība” prasa, lai tiktu ieviesta iekšēja termiņu kontroles un pārraudzības sistēma, kas principā izslēdz to netīšu neievērošanu. No tā izriet, ka vienīgi ārkārtas notikumi, kas līdz ar to pēc pieredzes nav paredzami, var būt iemesls *restitutio in integrum* (spriedumi, 2012. gada 28. jūnijs, *Constellation Brands/ITSB* (“COOK’S”), T-314/10, nav publicēts, EU:T:2012:329, 19. punkts, un 2017. gada 5. aprīlis, “AVE”, T-367/15, nav publicēts, EU:T:2017:255, 26. punkts).
- 47 Turklāt ir jāatzīmē, ka Regulas 2017/1001 104. panta 1. punkta piemērošanas nosacījumi ir jāinterpretē šauri. Proti, termiņu ievērošana ir absolūtas tiesības, un termiņa *restitutio in integrum* pēc tā beigām var kaitēt tiesiskajai drošībai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *H. P. Gauff Ingenieure/ITSB – Gauff* (“Gauff JBG Ingenieure”), T-585/13, nav publicēts, EU:T:2015:386, 25. punkts un takā minētā judikatūra).
- 48 Apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padome nekādi nav apstrīdējusi attiecīgā advokātu biroja izmantotās termiņu kontroles un pārraudzības sistēmas atbilstību un uzticamību. Tāpēc velti *EUIPO* savā atbildes rakstā kritizē šo biroju par to, ka tas minētajā sistēmā nav nodrošinājis “institucionālo garantiju”, kura nodrošina termiņu ievērošanu tādā gadījumā kā izskatāmajā lietā, kad pēkšņā starpgadījumā cietušais ir viens pats birojā termiņa beigu dienā (skat. iepriekš 39. punktu). Apstrīdētais lēmums nav balstīts uz šādu apgalvotu rūpības neesamību.
- 49 Apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padome nav arī norādījusi kā rūpības neesamību to, ka sākotnējais advokāts netika nosūtījis *EUIPO* dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, pirms plkst. 18.30 pašā termiņa beigu dienā, lai arī tas bija gatavs jau no rīta, nedz arī to, ka viņš minēto dokumentu tika nosūtījis tikai divas nedēļas pēc termiņa beigām, nevis otrajā dienā pēc starpgadījuma. Tātad *EUIPO* arī velti norāda uz šiem apstākļiem atbildes rakstā.
- 50 Patiesībā apstrīdētajā lēmumā Apelācijas padome ir vadījusies no atbilstošas premisas, saskaņā ar kuru ārkārtas gadījumos pēkšņa slimība var būt neparedzams notikums, kas pamato *restitutio in integrum* piešķiršanu (skat. apstrīdētā lēmuma 18. punktu). Tomēr tā būtībā uzskatīja, ka prasītāja nav pietiekami pierādījusi sākotnējā advokāta apgalvotās slimības esamību un smaguma pakāpi, nedz arī katrā ziņā to, ka dokuments, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, jau bija pabeigts un apstiprināts šīs slimības parādīšanās brīdī. Precīzāk, tā uzskatīja, ka prasītājas iesniegtie pierādījumi tās pieteikuma par *restitutio in integrum* pamatojumam, proti, oficiāli paziņojumi, ko sniedzis minētais advokāts un viņa laulātā, nav pietiekami, lai pierādītu minētos faktus.
- 51 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka oficiālais paziņojums ir pieņemams pierādījums Regulas 2017/1001 97. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai vērtētu dokumenta pierādījuma spēku, vispirms ir jāpārbauda tajā ietvertās informācijas ticamība un patiesums. Līdz ar to ir jāņem vērā tostarp dokumenta izcelsme, tā izstrādes apstākļi un adresāts, kā arī jānoskaidro, vai atbilstoši tā saturam tas šķiet saprātīgs un uzticams (skat. spriedumu, 2017. gada 8. maijs, *Les Éclaires/EUIPO – L’éclaireur International* (“L’ECLAIREUR”), T-680/15, nav publicēts, EU:T:2017:320, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 Turklāt, lai gan no judikatūras, it īpaši no 2015. gada 16. jūnija sprieduma “Gauff JBG Ingenieure” (T-585/13, nav publicēts, EU:T:2015:386, 28.–31. punkts), uz kuru balstās Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 19. punktā, izriet, ka paziņojumam, kas sagatavots tā autora interesēs, ir tikai ierobežots pierādījuma spēks un tam ir jābūt pamatotam ar papildu pierādījumiem, tomēr tas neļauj *EUIPO* instancēm principiāli uzskatīt, ka šādam paziņojumam pašam par sevi nav nekādas ticamības. Pierādījuma spēks, kas piešķirams šādam paziņojumam, aplūkojot to atsevišķi vai kopā ar citiem pierādījumiem, ir atkarīgs it īpaši no izskatāmās lietas apstākļiem.
- 53 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka atbilstoši prasītājas pareizi apgalvotajam, Apelācijas padome faktiski uzreiz noliedza jebkādu abu attiecīgo oficiālo paziņojumu ticamību un noraidīja detalizētos paskaidrojumus, kas tajos bija ietverti, tādēļ ka, runājot par paša sākotnējā advokāta paziņojumu,

pēdējais minētais bija personīgi ieinteresēts, lai tiktu apmierināts pieteikums par *restitutio in integrum*, un, runājot par šī advokāta laulātās paziņojumu, viņa nebija “neitrāla trešā persona”, ņemot vērā tās “personīgo tuvumu”.

- 54 Šādi rīkojoties, Apelācijas padome nav pienācīgi ņēmusi vērā izskatāmās lietas apstākļus.
- 55 Vispirms, runājot par sākotnējā advokāta sagatavoto paziņojumu, Apelācijas padome nav ievērojusi, ka šis advokāts ir juridiskas profesijas pārstāvis, kuram savi uzdevumi ir jāveic, ievērojot ētikas noteikumus un morāles standartus, kas viņam liedz tostarp apzināti maldināt iestādes un it īpaši tiesu. Turklāt, ja viņš būtu vainojams nepatiesa oficiālā paziņojuma sniegšanā, viņš ne tikai būtu pakļauts kriminālsodiem, bet arī apdraudētu savu profesionālo reputāciju un radītu nopietnas šaubas par savu godīgumu.
- 56 Ir jāuzskata, ka advokāta sagatavots oficiāls paziņojums pats par sevi ir tajā norādīto faktu pārlicinošs pierādījums, ja tas ir viennozīmīgs, bez pretrunām un saskanīgs un ja nav neviena fakta, ar kuru varētu apšaubīt tā patiesumu.
- 57 Turklāt Apelācijas padome nav ņēmusi vērā faktu, kas ir šīs lietas kodols, ka sākotnējā advokāta norādītais starpgadījums, kas bija termiņa nokavējuma pamatā, ietilpta viņa privātās dzīves jomā un ka viņš pats vislabāk varēja sniegt informāciju par minēto starpgadījumu, it īpaši par simptomiem un sūdzībām, kādas viņam bija. Tā ir vienīgi koncentrējusies uz faktu – kas noteikti ir pareizs, bet neizslēdz iepriekš konstatēto –, ka minētais advokāts bija personīgi ieinteresēts, lai prasītājam tiktu piešķirts *restitutio in integrum*, jo viņš bija ļāvis notecēt termiņam dokumenta, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, iesniegšanai.
- 58 Visbeidzot, runājot par sākotnējā advokāta laulātās sniegto oficiālo paziņojumu – lai gan nav apstrīdams, ka, ņemot vērā viņus vienojošo laulāto kopdzīvi, starp viņiem pastāv “personīga tuvība”, Apelācijas padomei esot bijis jāņem vērā, kā to pamatoti apgalvo prasītāja, ka personas, kuras ir liecinieces kādam starpgadījumam, kāds, piemēram, ir noticis šajā lietā, un kuras tādējādi var apliecināt ar to saistītos faktus, visbiežāk ietilpst ieinteresētās personas tuvinieku lokā. Turklāt šī advokāta laulātajai, tāpat kā viņam, būtu piemērojami kriminālsodi, ja tā sniegtu nepatiesu oficiālo paziņojumu.
- 59 Apelācijas padome nav ņēmusi vērā arī faktu, ka izskatāmajā lietā papildu pierādījumi, kas varētu apliecināt abu oficiālo paziņojumu saturu, nevarēja tikt saprātīgi pieprasīti vai arī nebija pieejami. Šajā ziņā jānorāda, kā to savā prasības pieteikumā pareizi izklāstījusi prasītāja, ka šī lieta attiecas uz atsevišķu un negadījumam pielīdzināmu notikumu, kas ietilpst ieinteresētās personas privātās dzīves jomā un kas tāpat atšķiras no situācijām, kādas parasti ir aplūkotas judikatūrā attiecībā uz oficiālo paziņojumu pierādījuma spēku, kad tie tiek iesniegti, lai pierādītu tīri objektīvus faktus, kam nav personīga rakstura, piemēram, preču zīmes faktisku izmantošanu (spriedums, 2020. gada 12. marts, *Maternus/EUIPO – adp Gauselmann* (“Jokers WILD Casino”), T-321/19, nav publicēts, EU:T:2020:101, 45. un 46. punkts) vai preču zīmes atšķirtspējas iegūšanu izmantošanas rezultātā (spriedums, 2018. gada 26. jūnijs, *Jumbo Africa/EUIPO – ProSiebenSat.1 Licensing* (“JUMBO”), T-78/17, nav publicēts, EU:T:2018:383, 55. un 56. punkts).
- 60 Tādējādi sākotnējam advokātam nevar tikt prasīts, lai viņš vērstos pie ārsta tajā pašā saslimšanas vakarā un vienlaicīgi saņemtu medicīnisko izziņu. Proti, ņemot vērā šīs slimības izraisīto simptomu raksturu, ir pilnīgi saprotams, ka atbilstoši viņa oficiālajā paziņojumā izklāstītajam viņš izvēlējās nekavējoties atgriezties savā dzīvesvietā, izsaucot taksometru. Turklāt, tā kā lielākajā daļā gadījumu personas, kuras saslimst ar šāda veida slimībām, diezgan ātri atveseļojas pašas un nav nepieciešama nekāda medicīniskā aprūpe, nav pārsteidzoši, ka minētais advokāts neuzskatīja par nepieciešamu pēc tam ļaut sevi izmeklēt ārstam.

- 61 Ir jāpiekrīt arī, ka simptomu dēļ, kādi viņam bija, un it īpaši ņemot vērā apjukuma stāvokli, kādā viņš bija, sākotnējais advokāts nebija spējīgs uzdot kādam no attiecīgā advokātu biroja kolēģiem viņa vietā parakstīt un nosūtīt dokumentu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums. Jautājums par to, vai minētā advokāta pēkšņās saslimšanas brīdī šādi kolēģi bija vai nebija minētā biroja telpās, lai izpildītu šo uzdevumu, ir nenozīmīgs.
- 62 Šo pašu iemeslu dēļ nav pārsteidzoši, ka sākotnējam advokātam nebija nodoma lūgt savai sievai pēc atgriešanās dzīvesvietā sazināties ar kādu no attiecīgā advokātu biroja kolēģiem, lai viņam uzticētu šo uzdevumu. Tā kā šo faktu var apliecināt vienīgi ar oficiāliem paziņojumiem, kas iesniegti izskatāmajā lietā, Apelācijas padome veltīgi pārmet prasītājam, ka tā nav apstiprinājusi šos paziņojumus ar papildu pierādījumiem.
- 63 Visbeidzot, ir jāuzskata, ka Apelācijas padome arī nevar pamatoti pārmet prasītājam, ka tā administratīvā procesa laikā nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprinātu sākotnējā advokāta oficiālajā paziņojumā ietvertu apgalvojumu, ka attiecīgā termiņa beigu dienā dokuments, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, jau bija pabeigts un apstiprināts. Minētais advokāts kā pieredzējis jurista profesijas pārstāvis, ņemot vērā šī sprieduma 55. punktā izklāstītos apsvērumus, nevarēja saprātīgi paredzēt, ka Apelācijas padome tik lielā mērā apšaubīs viņa paskaidrojumu patiesumu. Turklāt šajā ziņā ir jānorāda, ka no šī advokāta un prasītājas advokātu, kuri viņu pārstāv Šveicē, vēstuļu apmaiņas, ko prasītāja iesniedza šīs tiesvedības ietvaros, izriet, ka dokuments, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, faktiski tika pabeigts un apstiprināts 2019. gada 3. jūnijā.
- 64 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka vienīgais pamats ir jāapmierina un līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 65 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā *EUIPO* spriedums ir nelabvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

- 1) **Atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas otrās padomes 2019. gada 9. oktobra lēmumu lietā R 773/2019-2.**
- 2) ***EUIPO* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Collins

Csehi

De Baere

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 16. decembrī.

[Paraksti]